

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 127.907 van 6 februari 2004
in de zaak A.103.312/XIV-3247.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat M. MELLAH,
 kantoor houdende te 1050 BRUSSEL,
 Louizalaan 480/9

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 31 augustus 1966 en van Russische nationaliteit, op 11 april 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 13 juni 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, naar de verzoekende partij verstuurd op dezelfde datum;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 9 mei 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de tweede verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 12 november 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 10 december 2003 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat M. MELLAH, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur K. DEBERGH, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur M. STERCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 2 maart 2000 en verklaart zich vluchteling op dezelfde dag.

1.2. Op 13 juni 2000 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 22 maart 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal, die de bestreden beslissing uitmaakt, is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 14 februari 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. Caboor loco Mr. Waeterinckx.

Betrokkene, die zijn laatste legaal verblijf in Azerbeidjan kende en van Armeense origine (is), verklaart uit Azerbeidzjan te zijn gevlucht op 10 september 1988 richting Rusland. Op 27 december 2000 zou hij met zijn vrouw en twee kinderen naar België zijn gevlucht waar hij op 2 maart 2000 zou zijn aangekomen en waar hij dezelfde dag een asielaanvraag indiende. Betrokkene zou in 1987 gehuwd zijn met een vrouw van Azerische origine en in Tchardakhlu (Azerbeidzjan) gaan wonen. Daar zouden op 10 september 1988 naar aanleiding van het conflict tussen Azerbeidzjan en Armenië dorpsbewoners hen thuis hebben aangevallen. Betrokkene, zijn vrouw en ouders zouden geslagen zijn geweest. Betrokkene en zijn familie zouden uiteindelijk door de wijkagent en de burgemeester in bescherming zijn genomen en dankzij hen uit het dorp zijn gevlucht. Ze zouden eerst richting Georgië zijn gegaan waar betrokkenes ouders zouden zijn gebleven; vervolgens zouden ze naar Rusland zijn gegaan waar ze zich in Charovsk zouden hebben gevestigd (15 september 1988). Betrokkene en zijn vrouw zouden er illegaal hebben geleefd en betrokkene zou er illegaal hebben gewerkt. Hij zou meermaals steekpenningen

hebben moeten betalen aan de politie om niet uitgewezen te worden. In mei 1993 zou betrokkene met zijn gezin verhuisd zijn naar Vologda (Rusland) waar hij eveneens illegaal zou hebben geleefd en eveneens steekpenningen zou hebben betaald aan de politie die hem controleerde omwille van zijn Kaukasisch uiterlijk. In de herfst van 1996 zou betrokkene met zijn gezin naar Balashiki (Rusland) zijn verhuisd. Hij zou er opnieuw illegaal hebben geleefd en gewerkt. Betrokkene zou er bij controles in 1998 tweemaal zijn opgepakt en geslagen door OMON-agenten. Om vrij te komen zou hij steekpenningen hebben betaald. Daarnaast zou hij nog verschillende malen bij controles steekpenningen hebben betaald aan de politie. Omwille van deze situatie zou betrokkene naar België zijn gevlucht met zijn vrouw en twee kinderen.

De volgende tegenstrijdigheden en ongerijmdheden dienen te worden opgemerkt tussen betrokkenes opeenvolgende verklaringen (Dienst Vreemdelingenzaken, Commissariaat-generaal) en deze van zijn echtgenote (Dienst Vreemdelingenzaken, Commissariaat-generaal). Omtrent de gebeurtenissen in Azerbeidzjan verklaarde betrokkene voor het Commissariaat-generaal dat de Azeris rond 19-20 uur waren gekomen om betrokkene en zijn gezin te verjagen (Commissariaat-generaal, p.3). Betrokkenes echtgenote vermoedde dat het in de namiddag plaatsvond (Cg vrouw, p.6). Over de aanval zelf zei betrokkene dat de aanvallers op de deur klopten en dat betrokkenes vader of moeder de deur opendeed (Commissariaat-generaal, p.9). Betrokkenes vrouw verklaarde dat de aanvallers de deur vernielden zonder eerst te kloppen (Commissariaat-generaal vrouw, p.5). Omtrent het verblijf in Rusland zei betrokkenes vrouw dat haar man in Charovsk geen aanvraag tot registratie had ingediend (Commissariaat-generaal vrouw, p.5). Betrokkene zelf bevestigde dit voor het Commissariaat-generaal (Commissariaat-generaal, p.3-4). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken zei betrokkene echter dat hij zich aandiende bij de gemeente en zonder enige reden werd geweigerd (Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 42). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken zei betrokkene dat hij in Balashiki tijdens zijn twee arrestaties in 1998 werd geslagen door de politie (Commissariaat-generaal, p.6-7). Hierover zei betrokkene niets op de Dienst Vreemdelingenzaken : hij sprak enkel over controles waarbij hij werd opgepakt (Dienst Vreemdelingenzaken , vraag 42, p.2). Betrokkene verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken in Vologda enkele uren te zijn vastgehouden door de politie totdat hij steekpenningen betaalde (Dienst Vreemdelingenzaken , vraag 42, p.2). Op het Cg sprak betrokkene niet over enige arrestatie in Vologda, wel tweemaal in Balashiki (Commissariaat-generaal, p.4-6). Verder is het merkwaardig dat betrokkene in 1988 in Rusland aankwam dat nog deel uitmaakte van de Sovjet-Unie en op dat moment geen statuut zou hebben bekomen. Omwille van deze tegenstrijdigheden en ongerijmdheden kan verder geen geloof worden gehecht aan betrokkenes problemen in Azerbeidzjan en aan zijn illegaal verblijf en zijn problemen in Rusland.

Betrokkene beschikte niet over enige documenten.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 13 juni 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).”.

2.1. Overwegende dat verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van de artikelen 52, § 1, 2/, 52, § 1, 7/, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat hij tevens aanvoert dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een manifeste appreciatiefout heeft begaan;

2.1.1. Overwegende dat, wat de ingeroepen motiveringsplicht betreft, verzoeker niet aantoont dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingen-

wet werden geschonden, temeer daar uit zijn middel blijkt dat hij de motieven van de bestreden beslissing kent; dat verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht; dat hij evenmin verduidelijkt waarom de artikelen 1 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen zouden zijn geschonden;

Overwegende dat de artikelen 52, § 1, 2/, en 52, § 1, 7/, van de Vreemdelingenwet enkel van toepassing zijn op vreemdelingen die zich aan de grens vluchteling hebben verklaard; dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich aangeboden heeft bij de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel zodat voornoemde artikelen niet dienstig kunnen worden aangevoerd;

Overwegende dat, wat de materiële motiveringsplicht betreft, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een eindbeslissing neemt over de ontvankelijkheid van de aanvraag tot erkenning als politiek vluchteling; dat hij in deze fase van de procedure enkel kan oordelen over de eventuele schending van de Vreemdelingenwet; dat om een exact beeld van de situatie te krijgen waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, de Commissaris-generaal de mogelijkheid heeft om alle relevante en objectieve gegevens na te gaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen; dat in dit verband, het bedrieglijk karakter van een asielaanvraag onder meer kan worden aangetoond door vast te stellen dat de verklaringen van verzoeker aangetast zijn door tegenstrijdigheden, of omdat ze verward of onsamenhangend zijn of omdat de asielaanvraag gesteund is op valse verklaringen of op niet authentieke documenten; dat in voorliggend geval de Commissaris-generaal heeft vastgesteld dat er tegenstrijdigheden en ongerijmdheden zijn, enerzijds tussen de verklaringen van verzoeker afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het Commissariaat-generaal, en anderzijds tussen de verklaringen van verzoeker en die van zijn echtgenote; dat deze tegenstrijdigheden, die betrekking hebben op de aanval in Azerbeidzjan en verzoekers verblijf in Rusland, integraal worden weergegeven onder punt 1.3. van huidig arrest; dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing uit die tegenstrijdigheden en ongerijmdheden concludeert dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers problemen in Azerbeidzjan, en aan zijn illegaal verblijf en zijn problemen in Rusland;

2.1.2. Overwegende dat verzoeker aanvoert dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing geen gewag heeft gemaakt van de catastrofale situatie in Azerbeidzjan en van zijn vrees voor zijn leven en vrijheid; dat hij daaraan toevoegt dat de motieven ter ondersteuning van zijn asielaanvraag, dermate ernstig zijn dat zij niet als “manifest vreemd aan zijn asiel” kunnen worden beschouwd; dat uit de lezing van de bestreden beslissing evenwel blijkt dat de Commissaris-generaal heeft besloten tot de bedrieglijkheid van verzoekers asielaanvraag en dit op grond van tegenstrijdigheden en ongerijmdheden in zijn verklaringen, die de determinerende motieven uitmaken van de

bestreden beslissing, die door verzoeker niet worden weerlegd; dat hij zich in zijn eerste middel beperkt tot vage en algemene verwijzingen naar zijn vluchtverhaal en naar de toestand in zijn land van herkomst; dat dergelijke argumentatie niet van aard is om de onwettigheid van de bevestigende beslissing aan te tonen; dat het de Raad van State, in het kader van zijn wettigheidstoezicht immers niet toekomt om als een appelrechter deze feiten te evalueren en te beoordelen; dat de Raad enkel kan vaststellen dat de bestreden beslissing wettig is, omdat uit het geheel van de motieven ervan duidelijk blijkt dat de asielaanvraag van verzoeker bedrieglijk is; dat verzoeker niet aantoont dat de Commissaris-generaal op grond van die motieven niet kon besluiten tot de bedrieglijkheid van de asielaanvraag; dat de bestreden beslissing steunt op pertinente, deugdelijke en draagkrachtige motieven, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier; dat de Commissaris-generaal geen manifeste appreciatiefout heeft begaan; dat het eerste middel ongegrond is;

2.2. Overwegende dat verzoeker een tweede middel afleidt uit de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenconventie);

Overwegende dat de Vluchtelingenconventie aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid laat, meer in het bijzonder, voor wat de organisatie van de procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag betreft; dat de Belgische overheid van deze bevoegdheid gebruik heeft gemaakt middels artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat bijgevolg in voorliggend geval voornoemde schending van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie niet dienstig kan worden aangevoerd, aangezien verzoeker niet tegelijkertijd de schending inroept van artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat uit de analyse van het eerste middel blijkt dat de Commissaris-generaal terecht heeft vastgesteld dat verzoekers asielaanvraag bedrieglijk is, zodat laatstgenoemde geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk maakt; dat het tweede middel niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden;

2.3. Overwegende dat verzoeker een derde middel afleidt uit de schending van de artikelen 3, 9 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele Vrijheden (EVRM) en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet;

Overwegende dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker aantoont dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn die erop wijzen dat hij in het land waarnaar hij zou worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling; dat diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zijn beweringen dient te staven minstens met een begin van bewijs, dat stoelt op concrete gegevens; dat een loutere bewering of een aangevoerde vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk

te maken; dat verzoekers bewering dat hij door “mafieuze overheden” werd bedreigd en werd gedwongen zijn land te verlaten “onder doodsb bedreiging” niet van aard is om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen; dat verzoeker evenmin concrete gegevens aanbrengt waarmee hij een schending van de artikelen 9 en 13 van het EVRM kan staven; dat hij ten slotte niet uitlegt op welke wijze het gelijkheidsbeginsel werd geschonden; dat het derde middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen middel heeft aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes februari tweeduizend en vier, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	R. VAN DEN EECKHOUT,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DEN EECKHOUT.

D. MOONS.